

Anden Næstformand (Parkov): Jeg maa gøre Indsigelse imod, at der anvendes et saadant Udtryk om Kongen, at der fra Kongens Side skulde være begaaet Statskup.

Vilhelm Rasmussen: Overfor den højtærede Formands Tilrettevisning maa jeg selvfølgelig øjeblikkelig tilbagekalde Ordet, men derimod fastholde, at det, der skete den Gang, var et klart Brud paa nogle af Grundlovens Paragraffer; saa kan man kalde det, hvad man vil.

Anden Næstformand (Parkov): Det maa staa for det ærede Medlems egen Regning.

Vilhelm Rasmussen: Jeg skal, eftersom jeg er blevet tilrettevist, øjeblikkelig bevise, at det slet ikke staa for min Regning, men det staa, hvis det skal være, for Professor, Dr. juris Knud Berlins Regning. Det er desuden ogsaa indrømmet her i denne Sal af den højtærede Statsminister, at der den 29. Marts blev begaaet en Fejltagelse paa Amalienborg. Jeg tænker, at det er et affabelt Udtryk for den Kendsgerning, for hvilken jeg i min Ubehjælpssomhed brugte et Udtryk, som ikke er passende.

Hvad siger nu Professor Knud Berlin om det, der foregik den 29. Marts, og som jeg nu skal tage frem — det var ellers ikke min Tanke —, fordi jeg har faaet en Tilrettevisning. Professoren har naturligvis ikke kunnet forudse, at en saadan Handling vilde indtræffe; han har skrevet sin Statsret — hvad han naturligvis ogsaa i øvrigt vilde gøre — ud fra rent videnskabelige Betragtninger. Det er denne Statsret, der doceres paa Københavns Universitet; og der staa i denne Bog, som jeg har her ved Siden af mig, pag. 281 følgende: „Ministrenes Medvirkning er en grundlovsmæssig nødvendig Form for Kongemagtens Udøvelse, idet Kongen slet ikke kan regere uden Ministre“. Ja, men det gjorde jo Kongen den 29. Marts. „Grundlovens § 13“, siges der Side 283, „har ikke kunnet hindre, at den i de fleste konstitutionelle Stater i Nutiden indførte parlamentariske Praksis ogsaa har fundet Indgang i Danmark“.

„Denne parlamentariske Praksis maa nu vistnok siges at være godkendt af alle politiske Partier“. Og saa fortsættes Side 285: „Regelen i Grundlovens § 13 om en Ministers Medunderskrift gælder ogsaa for de Beslutninger af Kongen hvorved han afskediger og udnævner Ministre“. Men der manglede en Minister til at underskrive ved den Lejlighed! Det siges om denne specielle Sag

Side 290: „Det er Praksis, at den tiltrædende Minister underskriver“, — men der var jo ingen. Der siges: „Kongen kan kun afskedige Ministre, naar andre Raadgivere er villige til at paatage sig Ansvaret derfor og selv danne et nyt Ministerium“. Men Raadgiverne — hvem det er — de var rejst; de var maaske paa Vej til Kerteminde, jeg ved ikke, hvor de var henne. Der fortsættes om det store Spørgsmaal, hvorledes man kan faa Valg og om Ministeriets Afgang paa følgende Maade: „Som Regel vil det i parlamentarisk regerede Lande alene være en Afstemning i det egentlige Førstekammer, der har denne Virkning“, at Ministeriet gaar, og at der udskrives Valg. Ja, men her foregik jo ikke noget af den Art; man foretog ingen Afstemning, fordi man vidste, at man var i Mindretal.

Hvert eneste Punkt af det, der skete den 29. Marts, er saaledes paa Forhaand af Professor, Dr. juris Knud Berlin i Henhold til Den danske Statsforfatningsret, I., erklæret for at være i Strid med den danske Forfatning. Saa er det mig ligegyldigt, hvad man kalder det. Derimod er det ikke ligegyldigt, at det Parti, som kalder sig demokratisk, og som vil bilde Folk ind, at det er en Arvtager af det gamle Venstre, at det har rost disse Handlinger, der foregik den 29. Marts, at det har forsvaret det, der den Gang skete, og har villet prøve paa at gøre det til retsmæssig Statsskik i Overensstemmelse med den danske Grundlov. Og det skal Venstre ogsaa nok faa at se. Befolkningen vil snart faa Øjnene op for, at Venstre har svigtet sin Fortid, at det er blevet et konservativt Parti, baade i sin Opfattelse af Parlamentarismen og i sin Opfattelse af økonomiske Forhold. Hvis Venstre da ikke forvandler sig og fører en helt anden Politik. Men hvorledes kan det gøre det uden at ofre en Minister, som har erklæret forud for Valgene, at man skulde føre en Frihedspolitik? Hvorledes kan man gøre det uden at appellere til Vælgerne og spørge dem, om de nu ogsaa vil, at Partiet foretager en saadan baglæns Saltomortale?

Fraenkel: Det ærede Medlem, der talte før mig, er et stort Stykke af en social-reformatorisk Teoretiker. Han holder af at sætte Tingene paa Spidsen, han at fremdrage enkelte Undtagelser som typiske og at udvide et eller andet Forhold, som kan gælde under visse Omstændigheder, til at gælde i al Almindelighed. Det gælder saaledes for det Ideal, som synes at foresvæve ham med Hensyn til Jordens Anvendelse her i Danmark: Jeg tror, jeg tør sige, at